

И когато вдигна глава —
изненада го другъ гласъ.

Изъ глжбинитѣ на сломени
гърди нѣкой казваше:

— Недѣй!

Павелъ потръпна на мѣ-
стото си.

Въ колебание застана.

Въ този мигъ се мѣрнаха
отъ къмъ село хора. Тѣ бър-
заха.

— Тѣй . . . разбрали сж, —
нахлу гнетяща мисль въ Пав-
ла . . . бързатъ да ме зало-
вятъ . . .

Отчаянието надви. Гласътъ
отдоле пакъ се обади: Ела.
ела при насъ!

Тоя зовъ зашемети Павла и
той се срѣлна средъ кипна-
литѣ вълни.

.
Сборичкаха се сърдито въл-
нитѣ съ удавника.